

Chương 19

Ngoại Truyện

“Nói nhỏ cho người biết nha, thật ra chúng ta là màu đỏ!” Một gốc hoa tuyết liên nhỏ giọng nói với một bụi tuyết liên nho nhỏ, ngơ ngác bên cạnh. Thật ra nó không cần nhỏ tiếng cũng không ai hay vật nào có thể nghe thấy. Dù sao ở cánh đồng tuyết liên bất tận này chỉ có hai chúng nó thức tỉnh mà thôi.

Bông tuyết liên nhỏ bé, ngơ ngác nhìn bạn bè hoa trắng như tuyết bên cạnh nó, xong lại cúi đầu nhìn thân hoa của mình. “Nói bậy! Rõ ràng chúng ta là màu trắng! Người nhìn xem...” Nói xong liền vươn cánh hoa của mình ra.

“Bây giờ chúng ta màu trắng, nhưng trước kia chúng ta màu đỏ. Gốc tuyết liên kia giải thích, rồi lại cúi đầu nói: “Đó là ông nội của ông nội ta nói, người sẽ không gạt ta đâu.”

“Vậy ông của ông người đâu rồi?”

“Ta không biết. Có một ngày ta đang nói chuyện với ông, đột nhiên ông biến thành một luồng sáng trắng bay lên trời. Chắc là được thăng thành thần tiên rồi.”

“Thần tiên là cái gì vậy? Ăn được không?”

“Sao người lúc nào cũng nghĩ tới ăn hết vậy!?”

“Ta đang rất đói bụng mà. Ta vừa mở mắt không lâu, người đã kéo ta ra nói chuyện, đến giờ vẫn còn chưa ngừng...”

Gốc tuyết liên kia tủi thân sụt sịt: “Từ lúc ông của ông ta lên trời, đã mấy trăm năm rồi không có ai nói chuyện với ta.”

“Mấy trăm năm là bao lâu?”

“Đại khái khoảng từ lúc chúng ta còn là một mầm cây đến lúc chúng ta biến thành một đóa hoa.”

Tuyết liên nhỏ nghiền ngẫm một chút, rồi lại nghiêm túc hỏi: “Đó là bao lâu?”

Tuyết liên hàng xóm suy nghĩ, rồi nghiêm túc trả lời: “Rất lâu!”

“Có lâu hơn so với lúc ta tỉnh ngủ đến giờ không?”

“Làm sao mà so sánh được! Người tỉnh lại chưa đến một ngày, còn một năm có đến mấy trăm ngày!”

“Vậy à...” Tuyết liên nhỏ ngơ ngác suy nghĩ thật lâu, nhất thời cũng cảm thấy hàng xóm nó nói đúng. “Nhu thế thì lâu thật... Vậy người nói tiếp đi.”

“Ta nói đến đâu rồi nhỉ? Ừ, đúng rồi. Ông nội của ông ta nói, rất nhiều năm về trước, chúng ta là màu đỏ, đỏ như lửa... Thật ra màu đỏ là màu thế nào ta

cũng không rõ lắm, nhưng chắc là rất đẹp. Ông nội của ông ta nói, đó là ông của ông của ông nói cho ông biết, lâu lắm rồi...”

Tuyết liên nhỏ không nhịn được chen vào: “Nhiều ông quá nhỉ.”

“Người đừng ngắt lời ta! Hại ta không biết đang nói đến đâu rồi... Ừ, đúng rồi. Rất lâu, rất lâu trước kia...”

“Rất lâu là bao lâu?”

“Ai da, đã nói người đừng ngắt lời mà! Tóm lại là rất lâu, lâu đến mức ngay cả ông của ông ta còn chưa lớn lên.”

“Vậy người đã trưởng thành chưa?”

“Cũng chưa có ta.”

“Còn ta thì sao?”

“Người thì càng không có! Ngay cả một cái hạt giống người cũng chưa phải nữa là.”

“Vậy ta là gì?”

“Làm sao ta biết, khi đó ta cũng chưa là gì cả.”

“Vậy vì sao chúng ta ở đây?”

“Chúng ta vừa sinh ra thì đã ở đây.”

“Nơi này là chỗ nào?”

“Ông nội của ông ta nói, nơi này gọi là Côn Luân. Là một ngọn núi rất cao rất cao.”

“Vậy...”

“Người đừng hỏi ta núi cao bao nhiêu, ta cũng không biết, bởi vì ta chưa từng rời khỏi đây. Ta chỉ biết, nơi này là núi cao nhất trong các ngọn núi, cao đến mức không có ai tự nguyện đến đây.”

Tuyết liên nhỏ nói: “Không phải, ta muốn hỏi người có đói không?” Nó thở dài. “Ta rất đói.”

Bông tuyết liên kia thở dài theo. “Thật ra ta cũng rất đói. Nhưng ta không biết chúng ta nên ăn cái gì.”

“Có khi nào chúng ta cứ như vậy mà bị đói chết không?”

“Hẳn là không đâu. Ta chưa từng ăn qua thứ gì, cũng đâu có bị đói chết. Ta chưa từng thấy ông nội của ông ta ăn gì, nhưng ông cũng không bị đói chết, còn làm thần tiên nữa!”

“Ừm, vậy ta không lo lắng nữa... Nhưng rốt cuộc thần tiên là gì?”

“Ông nội của ông ta nói, làm thần tiên, là có thể trường sinh bất tử.”

“Trường sinh bất tử tốt lắm à?”

“Chắc là tốt lắm. Bằng không sao lại có nhiều người tranh nhau làm thần tiên như vậy.”

“Còn chúng ta sẽ chết sao?”

Tuyết liên suy nghĩ thật lâu. “Chắc là không.”

“Vậy chúng ta còn muốn trường sinh bất tử làm gì?”

“Nhưng làm thần tiên, chúng ta sẽ có tay có chân. Muốn chạm thứ gì có thể chạm thứ đấy, có thể đi khỏi nơi này.”

“Chúng ta có thể đi khỏi nơi này?” Tuyết liên nhỏ nhìn rề mình cảm thật sâu trong tầng băng. “Ta cũng muốn làm thần tiên! Khi nào thì chúng ta có thể thành thần tiên?”

“Làm sao dễ dàng thành thần tiên như vậy! Ông nội của ông ta nói, muốn thành thần tiên phải trải qua rất nhiều đau khổ. Phải có ý chí rất mạnh, còn phải xem cơ hội và duyên phận. Quan trọng nhất chính là đầu óc phải thông suốt. Tóm lại là rất khó.”

“Đầu óc thông suốt là gì?”

“Chính là phải thông minh, rất thông minh!”

“Vậy à...” Tuyết liên nhỏ thất vọng. Nó cảm thấy mình không được thông minh lắm. Xem ra không làm thần tiên được rồi.

“Ngươi đừng buồn, tuy ta biết ngươi không làm được thần tiên, nhưng ta cũng như ngươi! Ngươi sẽ không cô đơn đâu!”

“Thật vậy sao?”

Tuyết liên gật đầu thật mạnh. “Đương nhiên! Có điều nếu ngươi muốn nghe ta kể chuyện xưa, thì không được phép ngắt lời nữa!”

Tuyết liên nhỏ vươn hai cái lá, che cái miệng vốn không tồn tại của nó, còn nói: “Ta không ngắt lời!”

Tuyết liên kia tiếp tục kể: “Ông của ông của ông nói cho ông nội của ông ta biết, rất nhiều, rất nhiều năm trước, có một vị thần tiên đến đây.”

Tuyết liên nhỏ lại ngắt lời: “Không phải ngươi nói nơi chúng ta ở cao đến mức không có ai muốn đến đây sao?”

Có điều lần này tuyết liên kia không trách cứ tuyết liên nhỏ nữa. “Cho nên mới nói, vị thần tiên kia không phải tự nguyện đến, hẳn bị người ta giam ở đây.”

Chương 55: Ngoại truyện 2

Chương trước Chương tiếp

Một năm thật lâu thật lâu về trước, cũng không biết là khi nào. Chỉ biết khi đó hai bên đường Hoàng Tuyền còn chưa có từng mảng lớn Mạn Châu Sa Hoa, phong cảnh không giống như bây giờ. Có một người con gái tới địa phủ, cứ

quanh quần trên đường Hoàng Tuyền mãi không chịu đi. Quý soa hỏi lý do, nàng chỉ đáp: "Ta đang đợi một thần tiên." Quý soa cười lớn, mắng nàng nói chuyện viển vông.

Nữ tử không thèm để ý, tiếp tục chờ đợi bên đường Hoàng Tuyền, đuổi cũng đuổi không đi.

Quý soa hỏi: "Cô còn muốn ở lại đây chờ bao lâu nữa?"

"Đợi đến khi nào chàng tới mới thôi."

"Nếu hắn không đến thì sao?"

"Không đâu, chàng đã hứa với ta. Chàng nói sẽ mang ta lên thiên đình, đến Cửu Trọng Thiên xem một hồ nước trong toàn Hồng Liên." Nữ tử quay đầu, nhìn quý soa hỏi: "Người đã từng thấy Hồng Liên chưa? Chàng nói nó rất đẹp đấy."

Quý soa thấy dáng vẻ nghiêm túc của nàng, hắn rất ngạc nhiên, đành lắc đầu.

"VẬY À. Ta cũng chưa từng gặp bao giờ, cho nên nhất định phải nhìn xem." Dứt lời, nữ tử lại đi tới đi lui trên đường Hoàng Tuyền.

Khi đó hai bên đường Hoàng Tuyền còn chưa có loài hoa tên là Bỉ Ngạn. Con đường Hoàng Tuyền trống rỗng, chỉ có một màu đất đen kịt, ngoài ra không còn thứ gì khác. Hồn phách nhợt nhạt, lượn lờ đi qua.

"Nay! Hồn ma không được dừng lại ở đây đâu!" Quý soa gọi to về phía nàng.

Nữ tử quay đầu lại. "Vậy làm thế nào mới có thể ở lại đây? Ta không thể rời khỏi chỗ này. Nếu đi rồi, chàng sẽ không tìm thấy ta, chàng sẽ không tìm thấy ta được..."

"Chuyện này... nếu bị Diêm Vương biết được thì..."

"Người đừng nói với ông ấy. Ta van người, đừng nói với ông ấy. Ta van người, ta nhất định phải đợi chàng đến!" Nữ tử nhìn quý soa cầu khẩn. Hồn phách đơn bạc, nhợt nhạt, nhìn qua còn có vẻ đáng thương hơn những người khác ít nhiều.

Biết rõ làm vậy là không đúng, nhưng quý soa vẫn gật đầu. Để mặc nàng quanh quần ở đường Hoàng Tuyền vô tận, đi tới đi lui.

Cứ thế một năm, hai năm, rồi mười năm... Thần tiên nàng đợi vẫn chưa xuất hiện. Nàng trước sau vẫn không chịu rời khỏi đường Hoàng Tuyền. Ngày qua ngày, năm lại năm.

Quý soa kia cũng không tin nàng nói nữa, dù ánh mắt nàng vẫn chân thật và cố chấp như trước. "Thật ra người đang tự mình gạt mình. Căn bản là không có thần tiên nào cả. Người cũng không biết cái gì là thần tiên. Tất cả đều do người tự nghĩ ra mà thôi."

"Thật mà... Ngươi phải tin ta... Chàng nhất định sẽ đến. Chuyện chàng đã hứa với ta, nhất định chàng sẽ làm được. Ta đợi chàng từ khi còn sống, đến lúc ta chết đi. Nếu bây giờ ta không ở đây đợi chàng, mà đầu thai chuyển kiếp rồi, chàng làm sao tìm thấy ta? Ta làm sao nhận ra chàng?"

Quý soa nhíu mày. "Ngươi không thể tiếp tục ngu muội như vậy. Diêm Vương đã biết chuyện này rồi. Ngài rất tức giận. Không lâu nữa đâu, Ngưu Đầu Mã Diện sẽ tới giải ngươi đi."

Nữ tử lắc đầu, gương mặt thất thần, tuyệt vọng: "Làm sao bây giờ... Ta không thể đi, thật sự ta không thể đi..."

Sau đó, quả thật Ngưu Đầu Mã Diện đến rất nhanh. Dù nàng trốn trong một góc âm u bên đường Hoàng Tuyền, họ vẫn tìm thấy. Nàng khóc to, dẫy giụa dữ dội, dù bất cứ giá nào cũng không chịu đi theo.

Ngưu Đầu Mã Diện thấy thế, không hề nương tay dùng cái đinh ba bằng thép đập mạnh lên hòn phách đáng thương. Nhưng nàng vẫn ngoan cố bấu chặt bùn đất trên đường, khóc to gọi tên một người.

Đúng lúc này, trong bóng tối truyền đến một tiếng thở dài, theo sau là ánh phật quang phổ chiếu.

"Là Địa Tạng Vương Bồ Tát." Ngưu Đầu Mã Diện lật đật quỳ xuống.

Địa Tạng Vương Bồ Tát không hình không ảnh, trong địa ngục không nơi nào không có ngài. Phổ độ chúng sinh, địa ngục chưa trống, thế chưa thành Phật.

Chỉ nghe tiếng Bồ Tát nói với nữ tử: "Chúng sinh phạm điên, tự tìm đau khổ, không bằng sớm ngày trở lại..."

"Chúng sinh nếu không phạm điên, chúng sinh nếu không tìm khổ, chẳng phải đã thành tiên, thành Phật hết rồi? Địa ngục trống rỗng, không phải Bồ Tát cũng thành Phật rồi sao?" Nữ tử khóc. "Mọi người đều nói Bồ Tát từ bi hi xả, thỉnh cầu Bồ Tát để tiêu nữ ở lại đây. Thật sự tiêu nữ không thể đi..."

"Tuệ căn của ngươi rất cao, lại vì tình mà khôn khổ, không bỏ xuống được. Ngươi nên đi đi, tu hành thêm mấy kiếp, tạo thêm mấy sinh duyên, đợi đến ngày tâm trí đại triệt đại ngộ, tu thành chính quả."

Quý soa và Ngưu Đầu Mã Diện nghe Bồ Tát nói xong, trong lòng có chút ngưỡng mộ. Bọn họ chỉ là mấy tiểu thần chức vị nhỏ nhỏ ở địa phủ, không biết bao nhiêu ngàn năm mới được lên thiên đình. Còn nữ quý này chỉ cần tu hành mấy kiếp là có thể thành chính quả, không hâm mộ sao được? Thế nhưng bọn họ tuyệt đối không thể tưởng tượng được, nữ quý này lại không chút cảm động.

Nàng chỉ nói: "Con người sở dĩ là con người, chính là vì có thất tình lục dục, chính là vì có thứ không thể từ bỏ... không phải sao? Bồ Tát..."

Địa Tạng Vương Bồ Tát trầm mặc, một hồi sau mới khẽ thở dài. "Người người chờ đợi vĩnh viễn không thể đến đây. Hấn động lòng trần, đã bị nhốt trên núi Côn Luân, suốt đời không được ra ngoài. Người nên đi đi."

"Vậy tiểu nữ ở đây chờ chàng cả đời... Một ngày nào đó chàng sẽ được thả, không phải sao?"

"Con đường Hoàng Tuyền, không phải là nơi người có thể ở lâu."

"Tiểu nữ thật sự không thể đi... Cầu xin Bồ Tát chỉ điểm cho..." Dứt lời, nữ tử hướng về ánh Phật quang dập đầu lạy một lạy, trên trán dính đầy bùn đất.

"Chỉ có ác quỷ mới có thể vĩnh viễn ở lại địa ngục chịu khổ..."

Địa Tạng Vương Bồ Tát còn chưa nói hết lời, nữ tử đã dập đầu lạy thêm một lạy. "Tiểu nữ nguyện thành ác quỷ, nhận hết khổ sở."

"Nỗi khổ trong mười tám tầng địa ngục, há một hồn phách nhỏ bé như người có thể chịu nỗi? Một ngày trên trời bằng mấy năm ở nhân gian, huống chi là âm tào địa phủ? Người có biết khổ ải người phải chịu là bao lâu không?"

"Vĩnh viễn, đến khi hồn phi phách tán, nguyện không một câu oán hận."

Địa Tạng Vương Bồ Tát nặng nề thở dài: "Chấp mê bất ngộ..."

Nữ tử vẫn cố chấp quỳ ở đó.

Phật quang dần dần tản đi, từ xa xa truyền đến một câu kinh: "Nhân hôm nay, là quả mai sau. Nhân quả tuần hoàn, tất cả đều có duyên pháp."

Những lời này, đến mấy vạn năm sau, khi tất cả chấp niệm đều trôi theo dòng nước, mọi nhân quả đều thật sự kết thúc, mới có thể đại triệt đại ngộ. Còn hôm nay, nàng không hiểu điều này.

Nữ tử không chịu đi. Về sau cũng như ác quỷ, nàng ở Mười tám tầng địa ngục chịu hết mọi đau khổ, hồn phách gần như tan rã nhưng chấp niệm vẫn không thể buông. Năm nào tên quỷ soa kia cũng đến hỏi nàng một câu: "Người muốn đi chưa?" Nhưng nàng vẫn cố chấp lắc đầu như trước.

Cứ như thế một năm, hai năm, một trăm năm, một ngàn năm trôi qua... Không biết là năm thứ bao nhiêu, trên đỉnh Côn Luân kia cũng không biết đã qua bao lâu. Cho đến một ngày, bên trên địa ngục chợt xuất hiện rất nhiều Hồng Liên, đỏ rực như lửa.

Nữ tử ngẩng đầu nhìn, nước mắt không ngừng chảy ra, dù đã bao lâu rồi, nhận bao nhiêu hình phạt nàng cũng chưa từng nhỏ giọt nước mắt nào. Nàng lẩm bẩm: "Chàng đến rồi. Cuối cùng chàng đã đến..."

Quỷ soa hỏi: "Hấn đâu? Vì sao ta không thấy ai?"

Nữ tử nhìn Hồng Liên như lửa, cười nói: "Chàng từng nói muốn dẫn ta đi xem Hồng Liên. Chàng chưa bao giờ gạt ta... Nhất định chàng đã rời khỏi Côn Luân..."

Qua một lúc lâu, Hồng Liên bên trên địa ngục đột ngột bốc cháy. Cánh hoa chìm trong lửa rơi lá tả xuống hai bên đường Hoàng Tuyền, biến mất không còn dấu vết.

Nữ tử cúi đầu, cầu khẩn: "Thả ta xuống, ta phải đi."

Quý soa hỏi: "Người muốn đi đâu?"

"Chàng không còn ở Côn Luân, nhưng không cách nào đến địa phủ tìm ta. Đã vậy ta lên thiên đình tìm chàng." Nhưng nàng không biết, nguyên thần của hắn đã tan biến từ lâu.

"Chỉ dựa vào người làm sao tìm được? Thiên đình đâu phải nơi muốn đến là đến?"

"Trời chưa diệt, hồn chưa tiêu tan. Một ngày nào đó ta và chàng có thể bên nhau. Thành thần tiên, tự nhiên sẽ tìm thấy chàng."

"Nhưng lúc đó người đã quên hết mọi chuyện."

"Chỉ cần tâm vẫn còn, ta sẽ không quên." Dứt lời, hồn phách tả tơi, đầy thương tích buông mình nhập vào luân hồi.

Sau khi nữ tử rời đi không lâu, hai bên đường Hoàng Tuyền vốn trống rỗng lại mọc lên một loài hoa kỳ lạ, đỏ rực như lửa. Chỉ có hoa, không có lá, cũng chỉ sinh trưởng trên bùn đất đen kịt hai bên đường Hoàng Tuyền. Biện hoa chập chờn theo từng cơn gió. Người đời sau gọi nó là hoa Bỉ Ngạn. Có lá không sinh hoa, hoa nở không thấy lá. Hoa và lá Bỉ Ngạn đời đời xa cách, đời đời nhớ thương. Đó chính là phong cảnh duy nhất trên đường Hoàng Tuyền.

Năm tháng trôi đi, quý soa kia ở địa phủ nhìn thấy nàng ra vào hơn mười lần. Nàng không còn nhớ hắn. Hắn lần nào cũng hỏi: "Lục đạo luân hồi, người muốn đi đâu nhất?"

Kỳ lạ là, lần nào nàng cũng đều trả lời: "Thành tiên."

Mấy chục năm sau nữa, quý soa kia không còn thấy nàng vào địa phủ. Bằng mấy trăm năm, ngẫu nhiên nhớ đến, hắn sẽ ngẩng đầu nhìn lên trời. Chắc nàng đã thật sự thành tiên rồi. Không biết kết thúc của câu chuyện kia là thế nào.

Bầu trời Côn Luân, Hồng Liên như lửa. Một thân ảnh đơn bạc đón gió tuyết. Mái tóc cũng trắng như màu tuyết, người nhuộm đầy máu. Gương mặt tái nhợt như tờ giấy, khóe miệng mỉm cười nhìn về phía nhân gian.

"Chuyện đã hứa với nàng... Ta làm được rồi..."

Không bao lâu sau, nam tử kia ngã xuống thảm hoa Hồng Liên như lửa, hóa thành cát bụi, dần dần bị gió thổi phiêu tán. Nguyên thần vỡ vụn thành trăm ngàn mảnh cũng tan biến không còn dấu tích, chỉ để lại một tia tiên khí, lượn lờ, quanh quẩn trên núi Côn Luân mãi không đi.

Phật Tổ ở chân trời lặng lẽ mở mắt, thở dài một hơi.

Không biết mấy ngàn năm sau, trời đất biến ảo, sinh ra một thần thú trên núi Côn Luân, tên là Bạch Trạch. Nó không biết mình từ đâu đến, cũng không biết mình nên đi đâu. Mãi đến giây phút thoáng chạm mặt người kia ở thiên đình, thảng thốt mắt đối mắt, từ đó về sau vạn kiếp bất phục.

Cho đến hôm nay, tất cả đều đã kết thúc.

Nàng không nhớ câu Địa Tạng Vương Bồ Tát đã nói: “Nhân hôm nay, là quả mai sau. Nhân quả tuần hoàn, tất cả đều có duyên pháp.” Nếu như nhớ được, có phải sẽ được thoát khỏi biển khổ sớm hơn không?”

Nàng hôm nay, chỉ là một bà lão ở cạnh đường Hoàng Tuyền, vì vong hồn nấu canh. Mái tóc bạc trắng, dung mạo già nua. Quá khứ của nàng, có bao nhiêu người biết được? Có bao nhiêu người nhớ rõ?

Một năm nọ, là hội bàn đào mấy trăm năm mới có một lần. Nàng cũng đi. Bên ngoài điện Lăng Tiêu có vô số tiên hạc thần thú, trong đó có một con linh thú trắng như tuyết. Nó co người nằm trong một góc hẻo lánh nghỉ ngơi, mặc kệ xung quanh náo nhiệt thế nào, nó vẫn nhắm mắt dưỡng thần. Chỉ là lúc nàng đi ngang qua, đôi mắt nó lạng lẽ mở ra, tò mò nhìn bà lão kia.

Nàng cũng quay đầu nhìn nó, dường như mọi âm thanh ồn ào náo nhiệt đều biến mất. Có điều, không ai nhìn được trong mắt đối phương có một tia gợn sóng nào. Nàng không còn thất tình lục dục, trong trí nhớ hẳn cũng không còn hình bóng nàng. Sau đó chậm rãi lướt qua nhau.

Một con tiên hạc khoan thai bay qua đầu họ, càng lúc càng xa.

Tất cả ngọn nguồn sâu xa bên trong, đều đã được định trước. Từ mấy ngàn năm trước đã quyết định kết cuộc hôm nay. Mấy ngàn năm khổ ải, đổi lại hôm nay đại triệt đại ngộ. Cái gọi là phạm tâm trần niệm, hết thảy đã thành hư không.

Tất cả đều có duyên pháp.